

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Jerzy Grubba
SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

Protokolant Kamila Ożarowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,
w sprawie P. B.

skazanego z art. 284 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 28 maja 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 27 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 276/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 26 maja 2022 r., sygn. akt III K 253/21,

**1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w Krakowie do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym;**

**2. zarządza zwrot oskarżonemu wniesionej opłaty od kasacji w
kwocie 750 zł.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 26 maja 2022 r., sygn. akt III K 253/21, P. B. został uznany za winnego tego, że w dniu 24 lipca 2017 roku w K. przywłaszczył dwa pojazdy marki M., rok produkcji 2016 o numerach fabrycznych [...] oraz [...] o wartości 249 500 (dwieście czterdzieści dziewięć tysięcy, pięćset) złotych każdy, stanowiących mienie znacznej wartości, powierzone leasingobiorcy umowami leasingu operacyjnego o numerach [...] oraz [...] z dnia 18 października 2016 roku, tj. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na mocy art. 284 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 294 § 1 k.k. wymierzono mu karę pozbawienia wolności w wymiarze roku oraz – na mocy art. 33 § 2 k.k. – karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych, określając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Ponadto, na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P., A.M., Ł., kwoty 400 500 (czterysta tysięcy, pięćset) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzuty: błędów w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, obrazy przepisów postępowania (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.), obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 2 w. zw. z art. 284 § 2 k.k., art. 46 § 1 k.k. oraz rażącej niewspółmierności kary – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie zmianę wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz obniżenie wysokości obowiązku naprawienia szkody do kwoty 235 000 zł.

Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 27 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 176/22, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony przez obrońcę skazanego, który w wniesionej kasacji podniósł następujące zarzuty:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 26 k.p.k. w zw. z art. 55 § 3 i 4 oraz art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 45 ust. 1 i art. 179 Konstytucji RP, skutkującą bezwzględna przyczyna odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., polegającą na wydaniu zaskarżonego wyroku przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, w którego składzie zasiadał sędzia Sądu Okręgowego w Krakowie P.K., delegowany do pełnienia obowiązków w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie na okres od dnia 1 września 2022 r. do dnia 31 sierpnia 2023 r., w sytuacji gdy:

A. akt delegacji z dnia 29 sierpnia 2022 r. (znak: [...]) został wydany przez Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości K.F., która nie posiadała kompetencji do delegowania sędziów sądów powszechnych na podstawie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych do sądu wyższego rzędu, co skutkuje nieważnością samego aktu delegacji, a w konsekwencji, tym że Sędzia P. K. nie był uprawniony do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie i do udziału w wydaniu zaskarżonego wyroku (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.);

B. sędzia P. K. nie był chwili orzekania objęty gwarancją niezawisłości oraz bezstronności, tj. skład Sądu Apelacyjnego był nienależycie obsadzony (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.c.), biorąc pod uwagę przede wszystkim fakt, iż:

i. delegacja nastąpiła na podstawie decyzji organu władzy wykonawczej (Ministra Sprawiedliwości), który piastuje jednocześnie funkcję Prokuratora Generalnego, tj. zwierzchnika służbowego wszystkich prokuratorów, którzy w sprawach prowadzonych z oskarżenia publicznego mają status strony postępowania karnego;

ii. w dniu 26 listopada 2020 r. uzyskał nominację do pełnienia urzędu w Sądzie Okręgowym w Krakowie po uzyskaniu pozytywnej uchwały nowej Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 8 lipca 2020 r., w sytuacji gdy: nie uzyskano opinii zgromadzenia sędziów na temat jego kandydatury; od 1 października 2019 r. przebywał na delegacji w Sądzie Okręgowym w Krakowie; jako jedyny kandydat otrzymał pozytywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego w Krakowie, którego członkiem sam następnie został jako Wiceprezes Sądu Okręgowego w Krakowie;

ii. kryteria stosowane przez Ministra Sprawiedliwości przy delegowaniu sędziów nie są podawane do publicznej wiadomości i decyzja w tym zakresie nie podlega jakiegokolwiek kontroli (w tym społecznej);

iii. Minister Sprawiedliwości uprawniony jest do odwołania sędziego z delegacji w każdym czasie, w trybie natychmiastowym oraz bez podawania przyczyny, jak również bez możliwości poddania decyzji w tym zakresie kontroli sądowej;

iv. sędzia P. K.: pełni jednocześnie funkcję Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Krakowie, podlegając w tym zakresie bezpośrednio Ministrowi Sprawiedliwości; został delegowany do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie po jedynie 5 miesiącach od powołania na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie i orzeka w ramach delegacji w tym Sądzie w zasadzie nieprzerwanie od 1 maja 2021 r.; od 2015 r. pełni funkcję wykładowcy Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, podlegając bezpośrednio Ministrowi Sprawiedliwości; ubiega się o nominację do Sądu Apelacyjnego w Krakowie po niecałych 3 latach od nominacji do Sądu Okręgowego w Krakowie, posiadając przydział spraw w wysokości 25% z uwagi na pełnienie funkcji Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Krakowie; poparł listy kandydatów do nowej Krajowej Rady Sądownictwa w ramach procedur zakończonych uchwałami Sejmu RP z dnia 20 maja 2021 r. oraz 2 grudnia 2021 r., a co za tym idzie, uznaje legalność tego organu powołanego sprzecznie z Konstytucją RP, co w konsekwencji spowodowało, że zaskarżone orzeczenie nie zostało wydane przez niezależny, bezstronny i niezawisły sąd w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP;

2. obrazę przepisu postępowania, tj. art. 434 § 1 k.p.k., poprzez ustalenie przez Sąd Odwoławczy nowych niekorzystnych dla oskarżonego faktów, iż:

A. P. B. był prezesem zarządu Spółki B. Sp. z o.o. oraz osobą, która leasingowanymi pojazdami dysponowała i miała obowiązek ich zwrócenia z chwilą wygaśnięcia umowy, w sytuacji gdy Sąd I instancji nie poczynił tego typu ustaleń, a apelacja od wyroku Sądu Okręgowego została wniesiona wyłącznie na korzyść oskarżonego, a uchybienie to miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, albowiem bez poczynienia tych dodatkowych i niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń faktycznych wyrok Sądu I-Instancji nie mógłby zostać utrzymany w mocy;

B. P. B. był uprzednio karany i ponownie powrócił na drogę przestępstwa (zob. nagranie z rozprawy z dnia 27 marca 2023 r., czas nagrania od 26:30- 27:15), w sytuacji gdy Sąd I-Instancji wprost ustalił, że P. B. jest osobą niekaraną z uwagi na zatarcie jego poprzednich skazań (zob. s. 22 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego), a apelacja od wyroku Sądu Okręgowego została wniesiona wyłącznie na korzyść oskarżonego, a uchybienie to miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie, gdyż z ustnych motywów rozstrzygnięcia, wygłoszonych bezpośrednio po ogłoszeniu zaskarżonego wyroku wynika, że okoliczność ta stanowiła wyłączną i realną podstawę nieuwzględnienia zarzutu niewspółmierności kary i nieuwzględnienia wniosku o zmianę wyroku, poprzez warunkowe jej zawieszenie;

3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutu apelacji obrońcy oznaczonego nr 2, polegające na przyjęciu, że wyrok Sądu I instancji obraża art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., w zakresie w jakim opis przypisanego oskarżonemu czynu nie zawiera tych elementów, które statuowały obowiązek działania P. B. jako gwaranta nienastąpienia skutku, jednak uchybienie to nie miało wpływu na prawidłowość wydanego orzeczenia przez Sąd I-Instancji (zob. s. 11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), w sytuacji gdy brak tych elementów opisu czynu, wskazujących na status gwaranta oraz uszczegółowienie jego obowiązku zapobiegnięcia skutkowi, powoduje, iż przypisany oskarżonemu czyn nie wypełnia wszystkich znamion typu czynu zabronionego opisanego w art. 284 § 2 w zw. z art. 2 i art. 294 § 1 k.k., a co za tym idzie, doszło do utrzymania w mocy wyroku skazującego za czyn, który nie stanowi przestępstwa;

4. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 284 § 2 k.k. i art. 2 k.k., poprzez:

A. nienależyte rozpoznanie zarzutu apelacji obrońcy oznaczonego nr 3 lit. a, polegające na niestwierdzeniu obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 284 § 2 k.k. i art. 2 k.k., w sytuacji gdy opis czynu przypisanego oskarżonemu nie zawiera wszystkich znamion, w szczególności w zakresie indywidualizującym oskarżonego jako gwaranta nienastąpienia skutku;

B. nienależyte rozpoznanie zarzutu apelacji obrońcy oznaczonego nr 3 lit. b, polegające na bezzasadnym przyjęciu, że irrelevantne z punktu widzenia realizacji

znamion przestępstwa przywłaszczenia (sprzeniewierzenia) jest to, czy oskarżony traktował leasingowane pojazdy jako własność spółki B. Sp. z o.o. czy jako osobistą własność, w sytuacji gdy przepis art. 284 § 1 i 2 k.k. wymaga, by sprawca cudzą rzecz ruchomą przywłaszczył sobie;

C. nierozpoznanie w ogóle zarzutu apelacji obrońcy oznaczonego nr 3 lit. c, polegające na nieodniesieniu się do tego, że oskarżony nie mógł dopuścić się przestępstwa sprzeniewierzenia kwalifikowanego z art. 284 § 2 k.k., w sytuacji gdy z opisu czynu przypisanego mu wyrokiem Sądu Okręgowego wynika, że przedmioty czynności wykonawczej miały zostać powierzone osobie trzeciej a nie oskarżonemu, co wprost obraża prawo materialne;

5. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutu niewspółmierności orzeczonej przez Sąd Okręgowy kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przejawiające się w tym, że w ustnych motywach rozstrzygnięcia, wygłoszonych bezpośrednio po wydaniu zaskarżonego wyroku, za wyłączny i realny powód nieuwzględnienia tego zarzutu wskazano uprzednią karalność oskarżonego, wykluczającą prawną możliwość skorzystania z instytucji przewidzianej w art. 69 § 1 k.k. (zob. nagranie z rozprawy z dnia 27 marca 2023 r., czas nagrania od 26:30-27:15), w sytuacji gdy oskarżony nie był karany, a sporządzone następnie pisemne uzasadnienie wyroku jest całkowicie sprzeczne z tym realnym i wyłącznym powodem, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia prawa oskarżonego do rzetelnego procesu w rozumieniu art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie i uniewinnienie oskarżonego P. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu z uwagi na wystąpienie w sprawie, sygnalizowanej w kasacji, bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej tym, że skład orzekający Sądu Apelacyjnego w Krakowie był nienależycie obsadzony, albowiem nie spełniał standardów niezawisłości i bezstronności ze względu na zasiadanie w nim sędziego P.K. Ranga i charakter stwierdzonego uchybienia sprawiają, że bezprzedmiotowe stało się rozpoznanie pozostałych zarzutów kasacyjnych, a zatem Sąd Najwyższy ograniczył rozpoznanie kasacji do przedmiotowego zagadnienia (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Należy na wstępie zauważyć, że Sąd Najwyższy wypowiedział się już wcześniej w zakresie braku zagwarantowania ww. standardów prawa do sądu przez sąd orzekający z udziałem sędziego P.K. w wyroku z dnia 18 lipca 2023 r., sygn. akt III KS 26/22, a także w wyroku z dnia 21 lutego 2024 r., sygn. akt III KK 347/23, w którym szczegółowo przeanalizowano drogę zawodową ww. sędziego, wskazując na następujące okoliczności:

„P.K. został powołany na urząd sędziego sądu rejonowego w 2009 r., już od 2018 r. wyznaczony został na wykładowcę Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury. W 2019 r. powołano go w skład Okręgowej Komisji Wyborczej w K. (jeszcze jako sędziego Sądu Rejonowego w K.), początkowo jako członka tej Komisji, a następnie od 2023 r., już jako sędziego Sądu Okręgowego, jako Zastępcę Przewodniczącego. Od 1 października 2019 r. został delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do orzekania w ramach stałej delegacji w Sądzie Okręgowym w K., w którym to Sądzie na wniosek ówczesnej Prezes Sądu Okręgowego D. P. (w tym czasie członka Krajowej Rady Sądownictwa w składzie określonym ustawą o KRS z 2017 r.), jeszcze jako sędzia delegowany, objął stanowisko Wiceprezesa po zwolnieniu tego stanowiska przez sędziego K.W., która w tym czasie, również jako sędzia delegowana do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w [...], wyznaczona została na stanowisko Wiceprezesa tego ostatniego Sądu. W obu wypadkach takie powierzenie funkcji wiceprezesa całkowicie odbiegało od dotychczasowych standardów, albowiem tego rodzaju istotnej funkcji w administracji sądowej nie obejmował sędzia danego sądu, a osoba do niego delegowana z sądu niższej instancji. Już wkrótce potem, bo w marcu 2021 r. złożony został wniosek o

delegowanie sędziego P.K. do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w [...]. Delegację tę, udzieloną przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w [...] w dniu 9 kwietnia 2021 r. (Kd.-1132-7/2021), wymieniony sędzia rozpoczął w dniu 1 maja 2021 r. W dniu 29 sierpnia 2022 r., o czym wspomniano już wyżej, kolejnej delegacji do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w [...] udzielił temu sędziemu Minister Sprawiedliwości. Od roku 2020 r. sędzia P.K. był wielokrotnie powoływany przez Ministra Sprawiedliwości w skład różnego rodzaju komisji egzaminacyjnych jako przedstawiciel tego Ministra (zob. zarządzenia Ministra Sprawiedliwości: z dnia 30 stycznia 2020 r. [M. P. z 2020 r., poz. 50]; z dnia 30 marca 2021 r. [M. P. z 2020 r., poz. 94]; z dnia 31 marca 2021 r. [M. P. z 2021 r., poz. 87]; z dnia 14 marca 2022 r. [M. P. z 2022 r., poz. 84]) (...)

Sędzia P.K. należy do tej grupy sędziów, którzy pomimo wyrażanych powszechnie wątpliwości co do spełniania przez Krajową Radę Sądownictwa – w składzie określonym ustawą z 2017 r. – konstytucyjnych i konwencyjnych standardów niezależności, podjął decyzję o ubieganiu się, w postępowaniu z udziałem tego organu, o powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w Krakowie. Co więcej, w roku 2022, kiedy to kwestia funkcjonowania Krajowej Rady Sądownictwa w kształcie określonym ustawą o KRS z 2017 r. została już negatywnie oceniona nie tylko w orzecznictwie Sądu Najwyższego (uchwała z dnia 23 stycznia 2020 r.), lecz również organów międzynarodowych dokonujących interpretacji wiążących Rzeczpospolitą Polską regulacji traktatowych (wyroki ETPCz – z dnia 22 lipca 2021 r., w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce [skarga nr 43447/19], z dnia 8 listopada 2021 r., Dolińska-Ficek i Ozimek przeciwko Polsce [skargi nr 49868/19 i 57511/19], z dnia 3 lutego 2022 r., Advance Pharma sp. z o.o. przeciwko Polsce [skarga nr 1469/20] oraz wyroki TSUE – z dnia 19 listopada 2019 r. [Wielka Izba] w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18; z dnia 15 lipca 2021 r., C-791/19), zdecydował się na udzielenie poparcia ubiegającemu się o powołanie w skład tego niekonstytucyjnego organu sędziów: Ireny Bochniak, Ewy Łapińskiej, Krystyny Morawy-Fryźlewicz, Dagmary Pawełczyk-Woickiej oraz Pawła Styryny”.

Zgodnie z pkt. 2 uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20 (OSNK 2020, z. 2 poz. 7) – która stanowi zasadę prawną wiążącą wszystkie

składy Sądu Najwyższego – wskazano, że nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 – dalej w tekście powoływana jako ustawa o KRS z 2017 r.), jeżeli wadliwość procesu powołania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (KPP) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC).

Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 173 Konstytucji RP, sądy i trybunały są władzą odrębną i niezależną od innych władz. Powyższe unormowanie stanowi o szczególnej pozycji ustrojowej władzy sądowniczej, której szczególny charakter został tak wyraźnie zaakcentowany względem dwóch pozostałych władz wymienionych w art. 10 ustawy zasadniczej (zob. B. Naleziński, w: *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. P. Tuleja, Warszawa 2023, teza 1 do art. 173 Konstytucji RP). Unormowana w art. 178 ust. 1 Konstytucji RP zasada niezawisłości sędziowskiej nabiera z tej perspektywy szczególnego znaczenia, stając się podstawowym gwarantem prawidłowego działania władzy sądowniczej w ramach trójpodziału władzy, stanowiąc również mechanizm służący równoważeniu władzy ustawodawczej i wykonawczej przez sądy i trybunały.

Należy w tym miejscu podkreślić, że samo ubieganie się o urząd sędziego w procedurze z udziałem niekonstytucyjnej Krajowej Rady Sądownictwa nie dyskwalifikuje danej osoby do pełnienia urzędu sędziego, co potwierdza konieczność swoistego „testowania” sędziów, wynikającą m.in. z ww. uchwały. Trzeba jednak zaznaczyć, że decyzja o kandydowaniu w ramach procedury awansowej stanowi potencjalna skazę w postawie moralnej danej osoby, co wymaga oceny w kontekście spełniania warunku nieskazitelności charakteru (art. 61 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych, t.j. Dz.U.2024.334), a zatem determinuje potrzebę dokonania oceny etycznej danego sędziego, zwłaszcza w powiązaniu z jego pozaorzeczniczą aktywnością zawodową. Nie ulega przecież

wątpliwości, że takie postępowanie jest także sprzeczne ze złożonym ślubowaniem przed objęciem urzędu sędziego w zakresie „stania na straży prawa” (art. 66 § 1 u.s.p.), skoro nie da się go pogodzić z normami wynikającymi wprost z Konstytucji RP.

W tym kontekście postawa sędziego P.K. wyrażająca się w aprobowaniu funkcjonowania Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ukształtowanym w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., poprzez udzielanie poparcia kandydatom do tego organu oraz kandydowanie na urząd sędziego Sądu Okręgowego w Krakowie w ramach procedury z udziałem tak ukształtowanego składu Krajowej Rady Sądownictwa (w czasie, kiedy zarówno w orzecznictwie krajowym, jak i międzynarodowym przesądzono ponad wszelką wątpliwość niekonstytucyjny charakter tego organu), potwierdza brak poszanowania przez sędziego P. K. Konstytucji RP oraz wynikających z niej gwarancji niezależności władzy sądowniczej oraz niezawisłości sędziów, co zresztą koresponduje ze wskazanymi aspektami drogi zawodowej sędziego, obejmującymi liczne funkcje powierzone mu przez ówczesnego Ministra Sprawiedliwości, co tym bardziej wskazuje, że sędzia Kowalski nie może być uznany w odczuciu przeciętnego obywatela za sędziego niezawisłego, a skład orzekający z jego udziałem za niezależny sąd w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 EKPC. Prowadzi to do wniosku, że również i na gruncie niniejszej sprawy skład orzekający Sądu Apelacyjnego w Krakowie nie spełniał wymogów niezawisłości i bezstronności, a jego orzeczenie dotknięte jest uchybieniem rangi bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Konieczne stało się zatem uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, w postępowaniu odwoławczym, Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie, którego skład będzie spełniał wszystkie standardy prawa do sądu wypracowane w krajowym oraz europejskim systemie ochrony praw człowieka.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku. O zwrocie oskarżonemu wniesionej opłaty od kasacji orzeczono na podstawie art. 527 § 4 k.p.k.

[J.J.]

[ms]

Jerzy Grubba Tomasz Artymiuk Kazimierz Klugiewicz